

har ikke i sit Lovforslag taget noget videre Hensyn til de Forslag, der isjor bleve vedtagne af Thinget ved anden Behandling, og heller ikke til de Forslag, de bleve stillede til tredje Behandling af Udvalgets Flertal. Jeg skal ikke gaa nærmere ind paa Enkeltighederne deraf; jeg antager, at den ærede Ordfører vil faae Leilighed til at inddrage, hvad der i saa Henseende er fremkommet fra den meget ærede Ministers Side, saavel som fra den ærede Ordfører for Mindretallet. Men der er dog en Bemærkning, jeg ikke kan undlade at gjøre saavel overfor den ærede Ordfører som overfor den høitærede Minister; det er med Hensyn til Kolbing Amtstue. Den ærede Ordfører stillede den høitærede Minister i Udsigt, at man til tredje Behandling kunde opgive Kolbing Amtstue, og den meget ærede Minister opfordrede da, hvad han fra sit Standpunkt tilbøielig var berettiget til, Ordføreren til allerede nu at søge Forlig om denne Sag og at gjøre denne Indrømmelse saa hurtigt som mulig, for at Sagen ikke skulde opholdes derved. Jeg tør maaste i saa Henseende mindre særlig den høitærede Minister om, at den ærede Ordfører hørte i forrige Samling til et Flertal, som dengang var villigt til at gaa ind paa Kolbing Amtstues Bevarelse og Udvidelse efter Regjeringens Forslag, men at dette Flertal i Udvalget kun samlede et Mindretal i Thinget, og jeg vil tillade mig at udtale det Naab, at det samme Flertal, som dengang dannede sig for at holde paa, at det nuværende Forhold ved Kolbing Amtstue skulde bevares, ogsaa vil komme tilstede iaar. Jeg vil ikke anse det for rigtigt, at man gaar ind paa Kolbing Amtstues Oprettelse hverken paa det nuværende eller paa senere Trin, efter som man derved vil komme til at gjøre den meget ærede Regjering en meget væsentlig Indrømmelse, uden at faae noget Væsentligt eller Virkeligt til Gjengjæld. Jeg vil tillade mig at henpege paa de 2 Hovedpunkter, som staa Regjeringen og Udvalgets Flertal imellem; det ene er Kolbing Amtstue; det andet er Spørgsmaalet om Filialer forbundne med Lødbemeder ved de Amtstuer, som foreslaas nedlagte. Hvad det sidste angaar, foreligger der som bekendt en Lov, som foreskriver, at der skal tages Bestemmelse ved Embedsleilighed i hvert af de paagjældende Embeder, om og hvorvidt Amtstuen skal bevares eller ikke. I denne Lov staaer ikke Nogetsomhelst om Filialers Oprettelse, der staaer ganske simpelt, at der skal tages Bestemmelse, om Embedet skal nedlægges eller ikke. Der er ikke gjort nogensomhelst Indrømmelse fra den meget ærede Regjerings Side, naar den meget ærede Regjering her tilbyder at gaa ind paa en Nedlæggelse med Oprettelse af Filialer; det er kun en Mellemvei, Regjeringen gaar med Hensyn til dette Punkt, og hvis der ikke kommer nogen Lov ud, vil Regjeringen være nødt til at lade disse Embeder vedblivende bestyre ved Konstitution og fremkomme med Lov for

Rigsdagen og søge at faae en saadan Lov gennemført og modtage den Lov, som Lovgivningsmagten kan blive enig om i saa Henseende. Paa dette Punkt stillede Flertallet sig isjor ved 2den Behandling paa det Standpunkt, at det foreslog Embedernes Nedlæggelse uden Filialers Oprettelse. Nu har Flertallet gjort et betydeligt Skridt henimod Regjeringen ved at foreslaa, at Forretningerne ved disse Embeder skulle bestyres af Lødbemedsmand. Det var isjor Regjeringen tilbøielig til at gaa ind paa, i alt Fald erklærede den meget ærede Minister, at han var tilbøielig til at gaa i den Retning, hvorsomhelst det lod sig gjøre. Men nu kommer den høitærede Minister iaar og siger: Dette anser jeg for uhenigtsmæssigt, i alt Fald anser jeg det for tvivlsomt fra mange Synspunkter, hvorvidt det er hensigtsmæssigt, og skal jeg gaa til denne betydelige Indrømmelse — som det nu er blevet til — vil jeg tillige have Kolbing Amtstue. Det er en meget væsentlig Forandring i Stillingen fra begge Sider. Jeg skal nu ikke her gjentage de Grunde, som maa tale for, at vi komme ind paa Oprettelse af en Amtstue i Kolbing; men jeg skal dog i Almindelighed bemærke, at det er mere end Dogmatisme, langt, langt mere, naar vi holde paa den Grundsætning, at der kun skal være een Amtstue i hvert Amt. Det er vort Ønske, at Lødbemederne, ikke blot de her onnmeldte enkelte Steder, men ogsaa mange andre Steder, hvorsomhelst det lader sig gjøre, kunne blive betroede med saa mange Amtsforsvalterforretninger som muligt, for at Befolkningen derigjennem kan faae lettere Afgang til Amtstuerne, end der nu haves. Hvad enten vi bevare de 4—6 Amtstuer, der nu er Tale om udover den ene for hvert Amt, eller vi nedlægge dem, har en meget stor Del af Befolkningen rundt om i Landet en vanskelig Afgang til Amtstuerne, og en Lettelse i saa Henseende kan kun blive Befolkningen til Del, naar vi overdrage til Lødbemederne at udføre Amtsforsvalterforretninger i det videst mulige Omfang. Skulde vi kunne gjøre det uden overvættede Beføstninger for Statskassen, ere vi nødt til at indskrænke Amtstuerne, og gennemføres dette i det Omfang, som det er ønskeligt — og efter min Mening vil det være muligt, efterhaanden som man ved Besættelsen af Lødbemederembeder tager Hensyn til, om de Paagjældende kunne udføre Amtsforsvalterforretninger eller ikke — vil der være mindre Fornødenhed for at beholde saa mange Amtstuer, som man hidtil har gjort. Det er Flertallets Motiver i saa Henseende, og denne Tanke har jeg hidtil rigtignok tilladt mig at antage ikke var saa fremmed for den høitærede Minister, som man skulde tro efter hans Udtalelser idag. Jeg kan naturligvis ikke vente, at den ærede Ordfører skal tiltræde min Betragtning af Kolbing Amtstue, eller at han skal lægge den Vægt, jeg lægger, paa at blive staaende ved, hvad Folkethinget